

Φλωρίνης Ειρηνάιος: Οι Μυροφόρες μας διδάσκουν ότι η αληθινή πίστη δεν είναι λόγια, αλλά στάση ζωής

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας δημοσίευσε το κήρυγμα για την Κυριακή των Μυροφόρων, στο οποίο επισημαίνει τη δύναμη των Μυροφόρων Γυναικών, οι οποίες όταν οι περισσότεροι είχαν φύγει από φόβο, εκείνες έμειναν κοντά στον Σταυρό.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φλωρίνης

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές,
Χριστός Ανέστη!

Ζούμε μέσα στο ανέσπερο φως της Αναστάσεως. Η Εκκλησία συνεχίζει να ψάλλει το «Χριστός Ανέστη» και να διακηρύσσει πως ο θάνατος νικήθηκε και η ζωή θριάμβευσε. Η Ανάσταση του Χριστού δεν είναι μια ανάμνηση του παρελθόντος,

αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα που φωτίζει την καθημερινότητά μας και γεμίζει την καρδιά μας με ελπίδα. Ο Αναστημένος Χριστός δεν ανήκει στο χθες, αλλά είναι παρών στο σήμερα της ζωής μας. Μέσα σε αυτή την αναστάσιμη διαδρομή, η σημερινή Κυριακή μάς φέρνει μπροστά στα πρόσωπα των Αγίων Μυροφόρων Γυναικών, όπως και του Ιωσήφ από Αριμαθαίας και του Νικοδήμου, ανθρώπων που φανέρωσαν πίστη, αγάπη και θάρρος στις πιο δύσκολες στιγμές.

Οι Μυροφόρες γυναίκες δεν ήταν πρόσωπα ισχυρά κατά τα ανθρώπινα δεδομένα. Δεν είχαν εξουσία και δεν είχαν δύναμη κοσμική. Είχαν όμως κάτι πολύ πιο δυνατό, είχαν καρδιά γεμάτη και αγάπη για τον Χριστό. Όταν οι περισσότεροι είχαν φύγει από φόβο, εκείνες έμειναν κοντά στον Σταυρό. Όταν επικρατούσε η λύπη και η απογοήτευση, εκείνες ετοίμασαν αρώματα και ξεκίνησαν πολύ νωρίς το πρωί για τον Τάφο, μέσα στο σκοτάδι, κρατώντας στα χέρια τους τα μύρα και στην καρδιά τους τη θλίψη.

Δεν σκέφτηκαν τη μεγάλη πέτρα που έκλεινε το μνημείο. Δεν στάθηκαν μπροστά στον φόβο των στρατιωτών. Δεν υπολόγισαν τον κίνδυνο ούτε τη νύχτα που ακόμη δεν είχε φύγει. Η αγάπη δεν φοβάται τίποτα. Η αληθινή αγάπη γίνεται δύναμη, γίνεται τόλμη και το βασικότερο γίνεται προσφορά. Οι γυναίκες αυτές δεν πήγαν να συναντήσουν έναν νεκρό, αλλά αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Ζωντανό Θεό. Γι' αυτό έγιναν οι πρώτες που μίλησαν για την Ανάσταση.

Τι συμβαίνει όμως με όλους εμάς;

Πολλές φορές λέμε ότι αγαπούμε τον Χριστό, αλλά η πίστη μας σταματά μπροστά στις δυσκολίες. Μπροστά σε μια δοκιμασία, σε μια ασθένεια, σε μια αδικία, σε μια απογοήτευση, εύκολα λυγίζουμε. Οι Μυροφόρες μας διδάσκουν ότι η αληθινή πίστη δεν είναι λόγια, αλλά στάση ζωής. Είναι να μένεις κοντά στον Ιησού ακόμη και όταν όλα γύρω φαίνονται σκοτεινά. Είναι να συνεχίζεις να αγαπάς, ακόμη και όταν δεν βλέπεις την Ανάσταση.

Από την άλλη πλευρά ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας και ο Νικόδημος μας δίνουν επίσης ένα μεγάλο μάθημα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν κρυφοί μαθητές. Ο φόβος των Ιουδαίων τούς κρατούσε στη σιωπή. Όμως μπροστά στον Εσταυρωμένο Χριστό βρίσκουν θάρρος. Ο Ιωσήφ τολμά να παρουσιαστεί στον Πιλάτο και να ζητήσει το σώμα του Κυρίου. Ο Νικόδημος προσφέρει πολύτιμα αρώματα για την ταφή. Από κρυφοί μαθητές γίνονται δημόσιοι ομολογητές. Εκεί που όλοι περίμεναν σιωπή, εκείνοι μίλησαν με πράξεις. Εκεί που κυριαρχούσε ο φόβος, εκείνοι φανέρωσαν πίστη. Αυτό μας δείχνει ότι ποτέ δεν είναι αργά για μετάνοια και ομολογία. Ο άνθρωπος μπορεί να φοβάται, να αδυνατεί, να καθυστερεί, αλλά όταν η καρδιά του συναντήσει πραγματικά τον Χριστό, τότε όλα αλλάζουν. Η πίστη δεν είναι υπόθεση εξωτερικής εικόνας αλλά εσωτερικής αποφάσεως. Είναι η στιγμή

που ο άνθρωπος λέει, ότι τώρα δεν κρύβομαι άλλο.

Ας μην ξεχνούμε και κάτι ακόμη βασικό και ταυτόχρονα θαυμαστό.

Οι Μυροφόρες γυναίκες πήγαν στον τάφο με δάκρυα και επέστρεψαν με χαρά. Πήγαν με μύρα και γύρισαν με το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως. Ο Άγγελος τις υποδέχεται με έναν λόγο που συγκλονίζει τους αιώνες: «Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών;». Είναι ένας λόγος που απευθύνεται και σε εμάς σήμερα.

Πόσες φορές αναζητούμε τη ζωή εκεί όπου υπάρχει μόνο φθορά. Πόσες φορές ψάχνουμε χαρά σε πράγματα που τελικά αφήνουν κενότητα. Πόσες φορές ζητούμε ειρήνη μακριά από τον Χριστό. Όμως ο Κύριος είναι η αληθινή ζωή, η πραγματική ειρήνη και η μόνη ελπίδα που δεν διαψεύδεται. Όποιος Τον συναντήσει πραγματικά, δεν επιστρέφει ποτέ ίδιος.

Ο ιερός Χρυσόστομος λέγει ότι οι Μυροφόρες γυναίκες έγιναν οι πρώτες που κήρυξαν την Ανάσταση, γιατί πρώτες έδειξαν μεγάλη αγάπη. Η αγάπη τις αξίωσε να δουν πρώτες τον Αναστημένο Χριστό. Δεν αρκεί να γνωρίζουμε πολλά για τον Θεό, αν η καρδιά μας δεν αγαπά πραγματικά. Ο κόσμος σήμερα δεν χρειάζεται μόνο ανθρώπους που μιλούν για τον Ιησού, αλλά ανθρώπους που Τον φανερώνουν με τη ζωή τους.

Ως επίλογο, ας κρατήσουμε δύο απλά αλλά ουσιαστικά σημεία:

Πρώτον, η αληθινή αγάπη προς τον Χριστό φαίνεται στις πράξεις και όχι στα λόγια. Οι Μυροφόρες γυναίκες αγάπησαν έμπρακτα και γι' αυτό αξιώθηκαν να δουν πρώτες το θαύμα.

Δεύτερον, ποτέ δεν είναι αργά να δείξουμε πίστη και θάρρος στην πνευματική μας ζωή, όπως ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος. Από κρυφοί μαθητές έγιναν ομολογητές του Κυρίου.

Μόνο τότε τελικά, όπως μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους, ο πιστός ωφελείται και δεν ζημιώνεται.

Ας ζητήσουμε και εμείς από τον Χριστό να μας χαρίσει καρδιά μυροφόρα, καρδιά γενναία και καρδιά πιστή. Να μη μείνουμε θεατές της Αναστάσεως, αλλά μάρτυρες της. Ο κόσμος σήμερα δίψα, χρειάζεται ανθρώπους που θα μεταφέρουν το άρωμα της πίστεως, της αγάπης και της ελπίδας. Τότε η Ανάσταση δεν θα είναι απλώς μια εορτή, αλλά μια καθημερινή εμπειρία ζωής, σωτηρίας και αιωνίου χαράς.

Αμήν.